

повѣды-тѣ; това выкатъ пророцитѣ отъ лице кожіе: Милости хашъ, а не жертвы. И апостоли-тѣ на това съгласно и дѣмъжтъ и правѣжтъ. Кога е така, зашто да нерадимъ за оноба нѣчто, отъ кое-то не само сиромаси-тѣ са ползватъ, но имы повече отъ тѣхъ. Доказватъ намъ сички-тѣ свѣщенни книги че колко-то давамы, не два ката, не три, но хіліады пѣта щемъ по много да ползчимы, и тѣй какво ны въ спира да не правимы милостинѣ?

Тѣка въ свѣтовны-тѣ работы, както сѣидеа-та, тѣй и жатба-та бѣва еднаква: ако посѣе сѣачь-тѣ жито или ечмикъ, или просо, то и жътваръ-тѣ има сѣщо-то да пожъни. Я въ милостинѣж-тѣ не бѣва това, но, пилѣешъ или сѣешъ сръкро-то, а сѣвиращъ дѣрзновение у Бога: давашъ паритѣ, иземашъ оставанье на грѣхове-тѣ си: давашъ хлѣбъ и дрехи, а за това ти са готви царство небесное, и онѣзи безкрайны доверины, а же око не видѣ, ухо не слыша, и на сердце чловѣкъ не въздоша: И, това что е глава на сички-тѣ доверины, уприличавашъ са на Бога, споредъ колко-то е това възможно на чловѣка. Защо-то като говорилъ Христосъ за милостинѣжъ и за милосердіе-то придалъ: Да въдете сынове отца вашего, иже естъ на небесѣхъ: ако сорнице свое сіаетъ на злыа и благія, и дождитъ на праведныа и неправедныа. Ты не можешъ да порѣчашъ на слънце-то да изгрѣе, не можешъ да пѣстнишъ дѣждъ, не можешъ да правишъ добро на сичкій той пространый свѣтъ; а то употребавай имота си до щедрость, и щешъ дастанешъ приличенъ томъ, кой-то повѣлѣва на слънце-то да грѣе, споредъ колко-то е възможно чловѣкъ да са сприличи Богъ.

Завѣлеже-те добръ, что дѣмамъ: на благія и злыа казва. Закое-то и ты тѣй колко-то пѣта правишъ милостинѣжъ, не испытвай за живота, и не испытвай за живота, и не исай отвѣтъ за оходо-тѣ мѣ. Милостыня, сирѣчь, сжаленіе са нарича за това, за да подавамы и на недо-